

Sygn. akt I ACz 182/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach w I Wydziale Cywilnym

w składzie następującym:

Przewodniczący	SSA Ewa Tkocz
Sędziowie	SA Zofia Kawińska-Szwed SA Piotr Wójtowicz (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2014 r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa	(...) w G.	
przeciwko	B. I.	

o rozwód

na skutek zażalenia powódki

na postanowienie Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt I C 426/13,

p o s t a n a w i a

oddalić zażalenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy na podstawie art. 505⁽³⁷⁾ k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie z powództwa (...) w G. przeciwko S. I. i B. I. z tym uzasadnieniem, że powódka w określonym jej terminie nie uiściła uzupełniającej opłaty od pozwu.

W zażaleniu na opisane postanowienie powódka zarzuciła obrazę art. 505³⁷ k.p.c. oraz art. 19 ust. 2 i art. 19 ust. 4 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i w oparciu o te zarzuty wniosła o uchylenie tego postanowienia oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanych kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszym rzędzie zwrócić trzeba uwagę na to, że po wydaniu skarżonego postanowienia, a przed jego zaskarżeniem, zmarł pozwany, o czym Sąd Okręgowy powziął wiadomość najpóźniej 31 stycznia 2014 r., kiedy do akt wpłynął skrócony odpis aktu jego zgonu. W takiej sytuacji przedstawienie akt z zażaleniem skierowanym przeciwko niemu było niedopuszczalne, rzeczą Sądu Okręgowego bowiem było zawieszenie w części go dotyczącej postępowania do czasu wskazania jego następców prawnych i nadanie biegu zażaleniu tylko w części dotyczącej pozwanej. Z tej przyczyny Sąd Apelacyjny zażalenie rozpoznał tylko w takim zakresie, w jakim skierowane zostało ono przeciwko umorzeniu postępowania w stosunku do pozwanej.

Zażalenie to nie zasługuje na uwzględnienie.

U jego podstaw leży koncepcja, że w przypadku wniesienia sprzeciwu od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty nie pobiera się (inaczej niż w „zwykłym” postępowaniu upominawczym) od strony powodowej brakującej części opłaty. Kwestia ta była już wielokrotnie przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Katowicach, który konsekwentnie stał na stanowisku, że w przypadku przekazania sprawy na podstawie art. 505³⁶§1 k.p.c. sądowi właściwości ogólnej strona powodowa ma obowiązek uiszczenia brakującej części opłaty, a podstawę tego obowiązku stanowiły i nadal – po nowelizacji normy art. 505³⁷ k.p.c. – stanowią przepisy art. 18 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. (patrz postanowienia Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12 lipca 2013 r., sygn. akt I ACz 627/12, z 11 września 2013 r., sygn. akt I ACz 853/13, czy też z 23 września 2013 r., sygn. akt I ACz 885/13). Za taką tezę przemawia i to, że ustawodawca, nowelizując art. 505³⁷§1 k.p.c., nie zmodyfikował jednocześnie art. 19 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, który – podobnie jak uprzednio – nie zawiera normy wyraźnie nakazującej pobieranie opłaty, nie może tymczasem budzić wątpliwości, że materialnoprawną podstawą obowiązku uiszczenia opłaty może być tylko przepis ustawy o kosztach, nie zaś przepis proceduralny, który normować może tylko skutki nieuiszczenia opłaty. Do zmiany tego stanowiska nie może prowadzić to, że niektóre inne sądy (Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie VI ACz 242/13, Sąd Apelacyjny w Gdańsku w sprawie I ACz 314/13), a także Sąd Najwyższy (w uchwale z 10 października 2013 r. w sprawie III CZP 56/13) wyraziły odmienny pogląd, sądy podlegają bowiem tylko interpretowanym przez siebie ustawom i nie są związane orzecznictwem żadnego innego sądu, w tym Sądu Najwyższego.

W orzecznictwie Sądu Apelacyjnego w Katowicach ujawniła się jedynie rozbieżność w zakresie skutków nieusunięcia przez stronę braku fiskalnego: czy winien być nim zwrot pozwu, czy też umorzenie postępowania. Pogląd, według którego właściwym rygiorem jest zwrot pozwu, stracił aktualność wskutek wejścia w życie znowelizowanego art. 505³⁷ k.p.c., w którym ustawodawca wyraźnie już wskazał, że skutkiem nieusunięcia braków fiskalnych (podobnie jak nieusunięcia braków formalnych) winno być umorzenie postępowania. Wnosić stąd należy, że konsekwentnie uznaje on, iż sprawa otrzymała już bieg, wskutek czego zwrot pozwu stał się niemożliwy, a jedyną sankcją braku uniemożliwiającego dalsze jej prowadzenie może być (i mogło także być przed 7 lipca 2013 r.) umorzenie postępowania.

Skoro zatem przy wydawaniu skarżonego postanowienia nie dopuścił się Sąd Okręgowy zarzucanej mu obrazy prawa, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 397§2 k.p.c. w związku z art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.